The Holy See

PAPA FRANJO
OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra
Srijeda, 6. rujna 2023.

[Multimedia]

Putovanje u Mongoliju

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ponedjeljak sam se vratio iz Mongolije. Želim izraziti svoju zahvalnost svima onima koji su pratili taj moj posjet molitvama i ponoviti svoju zahvalu vlastima koje su me svečano dočekale: posebno gospodinu predsjedniku Khürelsükhi, kao i bivšem predsjedniku Enkhbayaru, koji mi je bio uručio službeni poziv za posjet to zemlji. S radošću se prisjećam mjesne Crkve i mongolskog naroda: plemenitog i mudrog naroda koji mi je iskazao toliku srdačnost i ljubav. Danas vas želim povesti *u srce* tog putovanja.

Netko bi se mogao upitati: zašto Papa ide tako daleko da posjeti malo stado vjernika? Odgovor je: zato što se upravo tamo, daleko od svjetlâ reflektorâ, često nalaze znakovi prisutnosti Boga koji ne gleda na izgled, nego na srce kao što smo čuli u odlomku iz knjige proroka Samuela (usp. *1 Sam* 16, 7). Gospodin ne traži središte pozornice, nego jednostavno srce onih koji ga žele i ljube bez pokazivanja, bez želje za isticanjem nad drugima. A ja sam imao milost upoznati poniznu i radosnu Crkvu u Mongoliji, koja je u srcu Božjem, i mogu vam posvjedočiti njihovu radost što su nekoliko dana bili također u središtu Crkve.

Ta zajednica ima dirljivu povijest. Rođena je, milošću Božjom, iz apostolskog žara – o kojem

razmišljamo u ovom vremenu – nekih misionara koji su, zaneseni Evanđeljem, prije tridesetak godina otišli u tu zemlju koju nisu poznavali. Naučili su jezik koji se u njoj govori – koji nije nimalo lak – i, iako su dolazili iz različitih naroda, stvorili jedinstvenu i istinski katoličku zajednicu. To je, naime, značenje riječi „katolički“, što znači „sveopći“. Ali nije riječ o univerzalnosti koja homogenizira, nego o univerzalnosti koja se inkulturira, to je univerzalnost koja se inkulturira. To je katolicitet: *živo i duboko ukorijenjena, „inkulturirana“ univerzalnost* koja vidi dobro tamo gdje živi i služi onima s kojima živi. Tako živi Crkva: svjedočeći Isusovu ljubav s blagošću, životom prije nego riječima, radosna zbog svojih istinskih bogatstava, a to su služenje Gospodinu i braći.

Tako je nastala ta mlada Crkva: na tragu ljubavi, koja je najbolje svjedočanstvo vjere. Na završetku mog posjeta bila mi je velika radost blagosloviti i svečano otvoriti Kuću milosrđa, prvo karitativno djelo u Mongoliji kao izraz svih sastavnica mjesne Crkve. Kuća koja je posjetnica tih kršćana, ali koja poziva svaku našu zajednicu da bude *kuća milosrđa*, to jest otvoreno i gostoljubivo mjesto, gdje bijede svakog pojedinog mogu bez ikakva srama doći u dodir s Božjim milosrđem koje pridiže i ozdravlja. To je svjedočanstvo Crkve u Mongoliji, s misionarima iz raznih zemalja koji su jedno s narodom, s veseljem mu služe i otkrivaju ljepote koje u njemu već postoje. Jer ti misionari nisu išli tamo provoditi prozelitizam, to nije evanđeoski, išli su tamo živjeti kao mongolski narod, govoriti njihovim jezikom, jezikom tih ljudi, uzeti vrijednosti tog naroda i propovijedati evanđelje na mongolski način, jezikom Mongola. Išli su i „inkulturirali“ su se: uzeli su mongolsku kulturu kako bi u toj kulturi naviještali evanđelje.

Imao sam priliku otkriti nešto od te ljepote, upoznao sam i neke ljude, slušao njihove priče, cijenio njihovo vjersko traženje. U tom sam smislu zahvalan za međureligijski i ekumenski susret održan prošle nedjelje. Mongolija ima veliku budističku tradiciju, s mnogo ljudi koji žive svoju vjeru u tišini na iskren i radikalan način, kroz altruizam i borbu protiv svojih strasti. Pomislimo koliko sjemena dobrote, u skrovitosti, klija u bogato rascvjetanom vrtu svijeta, dok obično slušamo samo u buci stabala koja padaju! A ljudi, pa i mi sami, volimo skandal: „Kakvo divljaštvo, palo je jedno stablo i kakva je samo buka nastala!“ – „Ali zar ne vidiš šumu koja svakog dana raste?“, jer raste u tišini. Ključno je znati vidjeti i prepoznati dobro. Često, međutim, cijenimo druge samo u onoj mjeri u kojoj odgovaraju našim zamislima, dočim, naprotiv, moramo vidjeti to dobro. Stoga je važno, kao što to čini mongolski narod, usmjeriti svoj pogled prema gore, prema svjetlu dobra. Samo na taj način, polazeći od prepoznavanja dobra, gradi se zajednička budućnost; samo vrednujući drugoga možemo mu pomoći da postane bolji. Bio sam u srcu Azije i to mi je dobro došlo. Dobro je ući u dijalog s tim velikim kontinentom, shvatiti njegove poruke, upoznati njegovu mudrost, njegov način razmišljanja, prihvaćanja vremena i prostora. Dobro mi je došlo susresti mongolski narod koji čuva svoje korijene i tradicije, poštuje starije i živi u skladu s okolišem: to je narod koji motri nebo i osjeća dah stvaranja. Razmišljajući o beskrajnim i tihim prostranstvima Mongolije, dopustimo da nas potakne potreba da proširimo granice svoga pogleda, molim vas: proširimo te granice, gledajmo široko i visoko, gledajmo i ne postanimo zatočenici beznačajnih stvari, proširimo granice svoga pogleda, da vidimo dobro koje postoji u drugima i umijemo proširiti vlastite horizonte te također proširiti vlastito srce kako bismo shvatili, kako bismo bili blizu svakoj osobi i svakoj kulturi.

U sklopu pozdrava na talijanskom jeziku

[…] Neka vas liturgijski blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije, koji se slavi preksutra, potakne da uvijek koračate putovima Gospodnjim. Njoj, ženi nježnosti, povjerimo i patnje i nevolje drage i mučeničke Ukrajine.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana